

[Nina Andersen.]

skole. Det vil altså sige, at uddannelsen vil blive på ialt ca. 3½ år, og det betyder i realiteten ikke nogen forlængelse i forhold til den nugældende praksis, da de allerfleste sygeplejeelever besøger en af de eksisterende sygeplejehøjskoler, inden uddannelsen på sygehuset påbegyndes. Medens uddannelses-tiden altså ikke bliver længere, skulle den foreslåede form for uddannelse derimod medføre, at sygeplejersken — undtagen i de enkelte tilfælde, hvor hun interesserer sig for et særligt speciale — skulle være færdig, når de 3½ år er gået. Den forskoleuddannelse, der er tale om, vil delvis kunne finde sted på sygeplejerskolen, men den kan også foregå på en sygeplejehøjskole.

Jeg har endvidere hæftet mig ved, at kommissionen finder, at hovedvægten ved antagelsen af sygeplejeelever bør lægges på de personlige egenskaber, og at man derfor ikke har ønsket at fastslå eksamenskrav som forudsætning for adgang til at blive sygeplejeelev; man siger videre, at der som en hovedregel vil kunne bygges på de kundskaber, som erhverves i folkeskolen. Jeg synes, det er en meget tiltalende indstilling, og jeg er altid glad, når man i vort eksamensglade land fastslår, at det til visse uddannelser ikke er nødvendigt med mellemskole- eller realeksamen. Jeg vil meget håbe, at denne tiltalende indstilling vil blive bevaret, når de fremtidige regler for uddannelsen af sygeplejersker skal udarbejdes.

Jeg synes også, der er grund til at hæfte sig ved, at man fra kommissionens side har holdt fast ved, at det skal være en slags lærlingeuddannelse, det vil sige en blanding af teori og sideløbende praksis, og i denne forbindelse har jeg fæstnet mig ved, at den teoretiske undervisning skal finde sted i elevernes arbejdstid og ikke som nu i fritiden. Det princip kan vi så afgjort give vor tilslutning, så meget mere som det er vor opfattelse, at det samme bør gælde for lærlingeuddannelsen på andre områder.

Det vil sikkert være rigtigt i denne forbindelse at nævne en anden principiel nyskabelse i lovforslaget, nemlig det i § 13 nævnte sagkyndige uddannelsesnævn. Der foreslås oprettet et sådant nævn, bestående af mindst 5 og højst 10 medlemmer; der gives altså her et spillerum for supplerung

under hensyn til, hvilken sagkundskab eller hvilken praktisk indsigt man mener det i øjeblikket kan være nødvendigt at knytte til et sådant nævn. Det foreslås, at formanden beskikkes af indenrigsministeren, medens de øvrige medlemmer udpeges af indenrigsministeren efter indstilling af sundhedsstyrelsen, og i paragraffen nævnes derefter enkelte, som man mener bør være repræsenteret i nævnet, nemlig Sygehusforeningen i Danmark og Københavns kommune. Det er kun naturligt, og det er lige så naturligt, at 1 medlem skal være sagkyndig i undervisningsspørgsmål, altså en pædagog; men jeg kan ikke tilbageholde det spørgsmål, om det ikke også vil være retfærdigt og rigtigt, at det bliver fastslået i loven, at sygeplejerskernes faglige organisation, Dansk Sygeplejeråd, skal repræsenteres i dette nævn. Dansk Sygeplejeråd har lige fra sin oprettelse haft interesse for sygeplejerskernes uddannelse, ja, man kan næsten sige, at det har lagt hovedvægten på sygeplejerskernes uddannelse, har været banebrydende på dette område, og jeg er overbevist om, at sygeplejerådets repræsentation i kommissionen har været meget aktiv med hensyn til udarbejdelsen af det uddannelsesforslag, som findes i kommissionsbetænkningen. Man kan naturligvis sige, at det næppe kan tænkes, at et sagkyndigt uddannelsesnævn vil blive udpeget, uden at der bliver en repræsentation for Dansk Sygeplejeråd; men jeg synes, det vil være rigtigt, at det nævnes i loven, at man på den måde sidestiller sygeplejerådet med sygehusforeningen og Københavns kommune; de to sidstnævnte må jo i denne forbindelse betragtes som arbejdsgiverne, og når de nævnes, synes jeg, det er lige så rigtigt, at man også nævner dem, der skal arbejde.

Må jeg iøvrigt om nævnet og dets opgave sige, at det jo er forudsat, at nævnet skal være rådgivende for sundhedsstyrelsen i sager vedrørende sygeplejerskernes uddannelse, og at det i samarbejde med sundhedsstyrelsen skal virke for, at sygeplejerskernes uddannelse såvel i praksis som i teori kommer til at svare til de krav, der til enhver tid kan stilles.

For mig at se er det særdeles fornuftigt, at man i lovforslaget ikke har fastsat noget åremål for uddannelsen, og at man lægger